

Mitens

ávísti, hvussu skeið tað varð, ið vinnuflokksmaðurin Ellefsen hevði flutt fram. Tað var av sonnum logið at hoyra, at vinnuflokksmenn ikki høvdu fingið fatur í øllum álitunum. Vóru teir úti um seg ella høvdu teir biðið um tey, vildu teir sjálviandi haft fingið tey. Enn og marghátligari ljóðar tað, at tað hevði verið ilt hjá vinnuflokksmönnum at fáa skil á figgjarstandinum hjá logtinginum. Figgjarstandur og roknskapur eru til skjals prentað og atgongilig fyrri ið hvussu er hvønn logtingsmann.

Tað er ikki beint, at tað eru bert goldnar 350.000 kr. í vegarbeiði í teim farnu finansiálsárunum. Hví vilja vinnuflokksmenn bera so rong tíðindi? Sannleikin er, at vegir eru

gjordir fyrri 555.000, ein munur uppá 200.000 kr. Hetta er kanska bara smá töl í vinnuflokksmannaheimum! Men hjá flestum Føroyingum viga tey nóg so nógv.

Tað er ikki beint, at kommunurnar ongur veggengar fáa. Vinnuflokksmenn megu vita, at allar kommunur, ið biðja um tað, fáa $\frac{1}{10}$ seks figgjudapartar, goldnar kontant av tilskotinum. Hinir $\frac{9}{10}$ verða útlíknaðir fyrri skuld kommunanna til logtingið. Til tess kann ikki vera nakað at siga; í fall logtingið ikki fær sitt, kann logtingið einki gera. Vinnuflokksmenn verða valla at kunna stýra uttan pening.

Á henda hátt avsannaði talarin vinnuflokksmanna rangvørða og óvitandi kritikk.

(Niðurlagt.)

Castellon fallin!

Fyrst í hesi vikuni eydnadist tað Francomönnum at koma inn í býin Castellon, ið liggur nær Miðalhavsstrondini. Um hendan býin hevur sum kunnugt staðið hart stríð eina tíð, og nú er hann fallin. Hetta er hin næstisíðsti størri býurin á Francos leið móti Valencia. Stórsti parturin av fólkaflokksmonnum bjargaðu sær undan uppreisnarmönnum, men tað var í efstu stund hjá nógvum at teim.

Frá Castellon frættist, at miðvikudagin (býurin varð

tikin týsdagin) var friðaligt í sjálvum býnum, men uttanfyrri hann gjørdur fólkaflokksmenn stóðugt móttøðu. Uppreisnarmenn hava tó javna framgongd á hesum vígvølli, og hósdagin høvdu teir tikið 8 bygdur eystan fyrri býin.

Tíðindini um Francos tóku av Castellon hava, tó tey ikki komu nøkrum óvart, vakt sorg og ótta millum fólkaflokksmenn. Teir tryggja verjustøður sínar tað mest møguliga og biðja friðarfólk í Valencia um ikki at rýma úr býnum.

Valdhorntoner gennem Mulmet...

Interview med A. C. Meyer, der blev 80 Aar den 7. Juni.

Vit eru bidnir um at taka upp hesa blaðgrein, sum staðið hevur í »Kristeligt Dagblad«:

Han rejste fortrykte og modfaldne Arbejdere ud over det ganske Land til Kamp for sande Levevilkaar til Kamp mod indre og ydre Fjender, mod Mammon og Kong Alkohol. Han sang sig ind i Menigmands Hjerter med sine frejdige Sange, og Hovedstadens fattige Børn tog han ved Haanden.

Politiker i egentlig Forstand blev han aldrig, men ingen af den frembrydende danske Arbejderbevægelses Agitatører har været mere kendt og elsket af den jævne Mand Landet over end A. C. Meyer. Det skulde

da lige være Peter Sabroe, med hvem han iøvrigt har ikke saa faa Berøringspunkter. Mange Slags Sange har A. C. Meyer lært Arbejderne at synge — han havde mange Strenger paa sin Bue. Paa sine gamle Dage sang Arbejdskjalden en ny Sang: »Da mødte jeg den Herre Jesus Krist, jeg standsede og bad om Ridderlaget, min Vandring endte dog hos ham til sidst, i Troens Lejr med Korsels Tegn i Flaget...« Saaledes synger A. C. Meyer i Diglet »Pilgrimsgang« fra 1933.

Et virksomt Liv.

Naar den gamle Trubadur om faa Dage — den 11. ds. — runder 80, kan han se tilbage til et

Vakrir, sera biligir

Klædningar

Biligir góðir, gráir og hvítir

summarskógvar.

Góð og bilig undirklæði.

Ymisk sløg av **arbeiðsklæðum.**

Orðrar frá bygdunum postsendast!

tlf. 5. **Trolaradriftn,** tlf. 5.
Tvøroyri.

ualmindeligt virksomt Liv. Han vilde være noget for andre — og det er vel Hemmeligheden ved, at han ikke trættedes i Tjenesten og endnu op i sin høje Alderdom har bevaret Sindet frisk og ungt, trods legemlig Skrøbelighed. »Børnens Kontor« er hans Værk. Han er Medstifter af Arbejderkoncerterne og »De vandrede Sangere«. Han grundlagde for 50 Aar siden den første danske Atletklub og senere Arbejdernes Idrætsklub og De unges Idræt. I næsten 40 Aar sad han som Medlem af Folketinget. Hans Ordførerskaber paa Ting viser hans Interesser: Børns Tobaksrygning, Beværterloven, Idrætten og Naturfredningen. »A. C.« var aldrig bange for at staa alene — hans Kamp for Militærmusikkens Bevarelse vil endnu mindes af mange. Ogsaa Sønderjylland har hans varme Interesse. Ved Genforeningsfesten i København 1920 talte han sammen med H. P. Hanssen-Norremølle paa Paladsteatrets Balkon til en Forsamling paa 40.000 Mennesker.

Jeg er national Socialist.

— Jeg har altid været national Socialist — siger A. C. Meyer — hvilket ikke er helt det samme som Nationalsocialist, tilføjer han med et lille lunt Smil. Men jeg er tillige og har altid været Internationalist. Mange af de store politiske Problemer maa jo løses i Fællesskab af Nationerne. Men Danmark er mit Hjem... jeg er kommet i en Del andre gode Hjem... men mit Hjem er og bliver dog mit eget... det er, hvad jeg forstaa ved Nationalisme...

Jeg glæder mig over at vække Folk til Liv... over at slaa Gnister af Mennesker... det har været min Politik — og mere har jeg aldrig tilstræbt. Jeg skulde en Gang tale et Sted, og jeg kunde ikke faa begyndt, thi jeg havde haft Sorg og Bekymring hjemme... men saa opdagede jeg i Forsamlingen en lille, fattig Dreng med blaa, trofaste Øjne... og saa maatte jeg tale, al Uoplagthed var som blæst bort. Trods det, jeg selv var bedrøvet, maatte jeg forsøge at gøre Mennesker gode og

glade... den skønneste Opgave i Verden, finder jeg.

— Med hvilke Følelser tog De Afsked med det politiske Liv?

— Den største sociale Revolution i dette fredelige Land er den, at det i det store og hele lykkedes at højne Arbejderklassen moralsk og økonomisk, da Socialdemokratiet tog den i Favn. Den Udvikling er jeg taknemmelig over, at jeg har faaet Lov at deltage i efter ringe Evne.

Derfor var det med Vemod... blandet med Glæde... jeg tog Afsked fra det politiske Liv i 1932.

Arbejderne og Kirken.

Som Aarene gaar — fortsætter A. C. Meyer — har jeg lært at se, at en fremadskridende Arbejderbevægelse ikke kan nøjes med Politik, Brød og Skuespil... de brede Lag kan ikke undvære Gudstroen... Mennesket lever ikke af Brød alene, og dog lever vi først og fremmest af Brød (det maa man ikke glemme, hvis man vil underkaste Arbejderbevægelsen og Socialdemokratiet en retfærdig Bedømmelse). Men naar Herren lægger sin Velsignelse i Brodet, faar vi mere Næring af det — hvis jeg maa udtrykke mig saaledes...

Jeg synes ogsaa, man kan sige, at Socialdemokratiet i mange Aar har vist en stifterdig Neutralitet overfor Kirken, og nu er det endda ved at slaa over i en velvillig Neutralitet. I de senere Aar har jeg yderligere haft den Glæde, at mange, fagorganiserede socialdemokratiske Arbejdere har samlet sig om Guds Ord i »Arbejdernes Bibelkredse«. Jeg har med Interesse læst om det store Landsstævne i Aalborg. En Bevægelse som Arbejdernes Bibelkredse vidner om, at noget af det, jeg har kæmpet for i de senere Aar, nu er blevet til Virkelighed ved andres Hjælp. Jeg glæder mig over, at mange Arbejdere ikke lader det blive ved den velvillige Forstaaelse, men at de bliver positive Kristne...

Et Dogme, der kan flaske

Sig...

— Ligger deres nuværende

aandelige Linie ikke langt fra den, De anlagde i Deres Ungdom og Størsteparten af Deres Manddomstid?

— Paa en Maade maaske nok, og dog ikke... Som Dreng var det mit oprigtige Ønske at blive Præst, men det var der ikke Raad til... Jeg er Søn af en beskedent Trætojshandler og blev derfor sat i Lære, blev Symaskinearbejder og senere Stukktør. 18 Aar gammel blev jeg Sekretær for Smedenes og Maskinearbejdernes Fagforening og 20 Aar gammel Forretningsfører for Socialdemokratiske Forbund. Der var paa det Tidspunkt en vis Rumsteren indenfor Rækkerne. Der var dannet en Fritænkerforening indenfor vort Parti, og man indbød mig til at komme til Stede. Og jeg kom, omend med Uvilje. Formanden for Fritænkerforeningen en Værtshusholder, tog Ordet ved Modets Begyndelse og pointerede, at man ikke kunde være Socialdemokrat og Kristen paa een Gang... Kristendom er jo ikke andet end en Samling Dogmer, og der er ingen Gud til...

Saa stod jeg op og sagde: »Den højttærede Formand talte mod Dogmerne, og saa fremsatte han selv et nyt Dogme — at der ingen Gud er til — det er vel nok et Dogme, der kan flaske sig...«

„Jeg har gjort op“.

Skont jeg er Stifter af Diskussionsklubben »Karl Marx«... De lægger Mærke til, at jeg sagde Diskussionsklubben... har jeg altid været Modstander af en uvenlig Holdning overfor Kirken.

— Men — kommer det stille — det var først, da jeg for en Aarrække siden blev meget alvorligt syg, at jeg blev vakt og blev en positiv Kristen. Jeg kendte personlig den Præst, der begravde min anden Hustru. Menneskeligt set ved et ejendommeligt Træf af Omstændigheder kom Præsten og jeg atter i Forbindelse med hinanden, og vi fik talt ud. Man siger nok, at da en vis Mand blev gammel, gik han i Kloster, men det er jeg nu lige glad med...

Jeg har saa lidt haft Stunder, da Livet syntes mig spildt, og jeg spoger mig selv, om jeg har levet ret. Men jeg har fundet Fred ved Kristi Saar. Jeg er en gammel Mand nu, men jeg frygter ikke Døden... jeg har gjort op. Jeg havde aldrig bojet Knæ for nogen jordisk Magt og har aldrig smigret de Store.

Derfor var det til en Begyndelse ikke let for mig at knæle. Jeg var stolt. Men da jeg var det, at et Valdhorntoner lod gennem Mulmet... det var, som kaldte de en Sjæl i Nød... de ventede paa mig, og jeg forstod, min Stund var kommet til at gøre Bod. Og jeg knælede ned ved Jesu Kristi, Guds Søns Kors... Saa endte min Vandring dog hos Ham til sidst...

